

Maria nebyla éterická bytost, ale svým rozumem stála oběma nohama na zemi.

Jak jsem k tomu došel? Dovedla mě k tomu úvaha o této větě: „Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret“ (Lk 1,26). Andělé jsou dnes jaksi v kurzu. Prodávají se různé sošky z nejrůznějších materiálů, kalendáře se jmény andělů na

každý den, vychází knihy o zážitcích s anděly atp. Lidé zde hledají jakési transcendentno - duchovno, které by je vyvedlo z těžké reality. Říká se: „Tonoucí se stébly chytá“ a tak nějak to asi bude. Jenže při bližším ohledání příslušné literatury (např. Lorny Byrneové) zjistíme, že se sice o andělech mluví, nikoli však o Kristu, jediném Spasiteli člověka a Pánu andělů. Daná literatura nevede ke Zdroji života - Bohu a jeho zákonu, ale zůstává u uklidňování rozeklaných pocitů. Má aspiraci na dodání vnitřní harmonie, čerpání energií a světla. Po ní přichází na řadu andělské karty a kurzy komunikace s anděly, v nichž se má hledající člověk setkat se svým průvodcem, jehož hlas začíná slyšet. Problém však je v tom, že se tohoto hlasu už zbavit nemůže a tak se rozšiřují řady, těch odvážnějších, u psychiatrických léčeben nebo u exorcistů (viz. <http://www.vojtechkodet.cz/temata/okultismus/neni-andel-jako-andel.html>).

Anděl sdělí své poselství a odchází, nikoli anděl padlý

Všimněme si dnešního evangelia o setkání Marie s andělem. Anděl Gabriel přinese poselství, ne však svoje, ale od Boha, proto také i název anděl – Boží posel, své si sdělí a již dál nedává o sobě vědět v životě Marie a odchází: „A anděl od ní odešel“ (Lk 1,38b). Andělé obecně jsou totiž nositeli Božího poselství, to vždy vede k Bohu Izraele či ke Kristu, nikdy neodporuje Boží vůli a dějinám spásy a po přinesení poselství odcházejí. Literatura o andělech jako by mlčela o tématu padlých andělů. Jsou přece i andělé padlí, kteří se jeví jako poslové světla, ale ke světlu nevedou. Už jen název Světlonoš – Lucifer. Tito naopak na člověka dorážejí skrze pokušení a ty, kteří se s nimi oklamáni spolčí a komunikují s nimi, už jen tak neopouští, a když se jich lidé chtějí zbavit, nastává velký boj o svobodu.

Labilita a hon za zážitky a pěknými pocity bez poctivé práce na sobě

Víra lidí v jakési nadpřirozeno založená na vyvolávání pěkných pocitů, založená na vybudování vnitřní harmonie, přijímání chybějící energie a hledání stále nějakého „světla“ je víra citů a velmi povrchní. Jí vedení lidé stále hledají nějaké zážitky, stále léčí své rozhárané nitro všemi typy koncentrací, meditací, ale jsou spíše stále více éterickými bytostmi, než lidmi s nohama na zemi. Bohužel musíme přiznat, že takových étericky labilních lidí žijících jen na zbožných pocitech máme plné kostely.

Hluboká víra Marie kořenící skrze rozumové hledání v hlubinách její osobnosti

Oproti tomu je dnešní svátek ukázkou racionální víry člověka s nohama na zemi. Je to víra Panny Marie. Jak jsem zase k tomu došel? Také Maria se potkala s andělem. Neviděla ho, ale uslyšela jeho hlas. Lidé, kteří anděla viděli, totiž vždy před ním padli na kolena a dostali strach (Viz. Mojžiš u hořícího keře; Tobiáš, když se mu dává poznat archanděl Rafael; ženy u Kristova hrobu – Lk), což Maria nedělá. Ano zaslechla jeho slovo, zřejmě kdesi v nitru, ale ulekla se toho slova, ne anděla: „Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat“ (Lk 1,29). Slovo totiž přináší změnu, život. A slovo od Boha skrze anděla, to teprve přináší nárok. Její uvažování je pro Marii typické. V Lukášově evangeliu čteme „Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci“ (Lk 2,51b). Maria byla žena, řekli bychom, v zástěře u plotny vařící rodině oběd, stepující Josefovi ponožky, hlídající malého Ježíška, aby si nic neudělal a přemýšlejší, kde na trhu nakoupí levněji. Žena praktického rozumu: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám!“ (Lk 1,34). Ptá se Boha po praktických věcech toho, co on po ní chce. Její víra nejde po citech, ale má snahu si vše od Boha prakticky a rozumově přivlastnit, tak aby to šlo hlouběji, než jen na úroveň měnících se emocí. Víra založená jen na emocích se podobá škrtnutí zápalky. Vzplane rychle, ale také rychle shoří. To Mariina víra je příprava velké vatry, na níž se musí nařezat dřevo, poskládat na hranici, vycpat to vše klestím a teprve potom, až to má základ se může i tou sirkou škrtnout.

Plod hluboké víry: Ne jestli Bohu sloužit, ale jak

Na závěr je dobré vnímat i Mariina slova: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Maria, žena hluboké víry založené na rozumovém přijímání Božích podnětů, které hluboko vkořeňují do jejího nitra, mnohem hlouběji, než jen citová vzplanutí, v nitru své osobnosti Boha přijímá a ví, kým je. Je tou, která Bohu slouží. U Marie nenajdeme otázku, jestli sloužit, ale jak!

I slabí a labilní se mohou stát v Kristu silnými i se svou slabostí

Proto dnešní slavnost můžeme shrnout: Bůh přichází se svým slovem, které se může stát tělem do života připravené, ochotné a hluboké ženy, protože ví, že jeho setba ponese plody. Ovšem ne každý je takovým. Ano, ale Pán si i Marii připravil k jejímu úkolu a má dost moci, aby si připravil i nás k těm našim úkolům, pokud mu to dovolíme. A dovolíme mu to, když budeme ochotni více než se nechat unášet nábožnými city otvírat svůj rozum a poznání jeho Synu Ježíši Kristu.